

Terapia și consilierea de grup constituie instrumentele cele mai eficace în „resocializarea” partenerilor violenți pentru a-și canaliza impulsurile agresive pe alte căi dezirabile.

Concluzia întregii lucrări este aceea că reducerea tendințelor de violență familială nu poate fi detașată de schimbarea regulilor sociale care consfințesc încă dominația femeii de către bărbat.

Lucrarea prezintă un interes deosebit pentru psihologi, sociologi, pedagogi, medici, juriști, pentru toți aceia interesați de problemele determinate de creșterea violenței în familiile contemporane.

*Annabella Zolei,
studentă*

ALBERT J. REISS jr. and JEFFREY A. ROTH, Editors, *Understanding and Preventing Violence*, Washington, DC: National Academy Press, 1993.

Desfășurând un studiu despre succesul și eșecul școlar în cadrul Universității pe care o conduce William Kornblum prezintă în linii generale Raportul Consiliului Național de Cercetare privind „Înțelegerea și controlul comportamentului violent”. Una din condițiile aplicării lui eficiente în societatea americană este cunoașterea cerințelor pe care el le-a formulat, fapt pentru care W. Kornblum încearcă să pună în lumină valoarea și importanța acestui Raport.

În studiul lui W. Kornblum apare cazul unui băiat delincvent, ilustrativ pentru problemele generației școlare actuale în SUA, deasemeni rodul unui mediu social presărat de multiple dificultăți. Motivația în prezentarea Raportului elaborat de Consiliul Național de Cercetare a violenței, devine întru totul îndreptățită în măsura în care este făcut cunoscut de către W. Kornblum cazul băiatului „speriat și agresiv” care a fost prins recent la liceul lui cu un revolver de calibru 38.

El este un copil de clasa a VIII-a însă foarte mic de statură, chiar sub limita normală. Acest copil provenea dintr-o familie săracă consumatoare de droguri, din vecinătatea Manhattan-ului locuită de cei cu venituri modeste. Arma cu care a fost prins era numai una din cele câteva la care avea acces. El își revendică acest drept datorită faptului că este foarte mic (scund) și alți copii puternici își bat joc de el. Avea nevoie de protecție.

Fiecare capitol al Raportului explică amănunțit factorii de risc ai omuciderii, atacul deosebit de grav, elemente care pot destina pe tânărul din studiul efectuat de W. Kornblum morții premature sau detenției. În legătură cu propunerile din acest Raport te poți întreba: ce va fi mai întâi, ajutorul pentru copii ca acest băiat, sau știrea că el a omorât pe cineva?

Rezultatul scontat de Raport atestă că pericolul pe care un asemenea copil (ca și mulți alții) îl reprezintă, pentru el însuși ca și pentru ceilalți este semnificativ diminuat.

W. Kornblum apreciază că, indiferent dacă toate recomandările din raport ar fi implementate, pericolul nu s-ar diminua într-un grad măsurabil (simțitor). El atrage atenția că nu te poți aștepta la rezultate deosebite atâta timp cât magnitudinea problemelor sociale este înfricoșătoare, iar propunerile Raportului sunt limitat dispuse față de interesele comunității științelor comportamentale.

Raportul oferă de asemenea, cheia la întrebarea: de ce științele comportamentale nu reușesc să aducă contribuții mai însemnate la rezolvarea problemelor violenței în SUA.

Autorii raportului propun soluții pentru rezolvarea problemei, dar mai mult urmăresc prefîntămpinarea perpetuării unor astfel de evenimente periculoase, ceea ce solicită atenție, pricepere și responsabilitate printre multe altele. Majoritatea cercetătorilor au ani de experiență și o puternică implicare

directă în evaluarea consecințelor violenței pentru societate. James F. Short, Jr. Ted Robert Gurr, Jerome Kagan, Lucy Friedman (una din fondatoarele Serviciului „Victime”, Albert J. Reiss, Jr. Elijah Anderson, Frankling E. Zimring și ceilalți cercetători sunt maestri ai cercetării aplicate la politica socială în domeniul crimei și violenței.

Făcând o prezentare critică a Raportului, W. Kornblum apreciază că paragrafele lui de interes major par a fi fost inițial fără prea multă atenție creativă, nici la susceptibilitățile oamenilor cei mai afectați de nivelurile înalte ale crimei, nici la îngrădirea politicii sociale federale în cadrul căreia cercetarea violenței va fi dezvoltată probabil de-a lungul anilor ce vor urma. Pe de altă parte Raportul, ca o recenzie a cunoștințelor actuale despre violența interpersonală în Statele Unite, este deosebit de valoros. În el se găsește o abundență de materiale despre măsurarea și controlul actelor criminale ale violenței. Sociologii profesioniști, în special cei fără pregătire în criminologie vor găsi referatul (fiind vorba de Raportul cercetării Consiliului Național de Cercetare) indispensabil.

Așa cum însuși W. Kornblum a făcut, vor căuta să procure toate volumele conținând recenziile de cercetare cele mai detaliate pe care se bazează primul volum, succint de altfel, al Raportului.

Comunicarea este de asemenea o expunere amănunțită despre ceea ce nu este cunoscut în legătură cu violența interpersonală și ce trebuie, agențiile publice să învețe mai mult despre controlul și prevenirea violenței. Comunicarea își bazează o mare parte din organizarea sa pe premisa că „strategiile preventive pot fi tot atât de importante ca reacțiile justiției criminale la violență” (pag. 6).

În capitolul 3 al Raportului, W. Kornblum spune că se află un grafic „ispititor” al crimelor comise cu cruzime, care arată că SUA sunt considerate a fi pe locul al treilea dintr-o serie de națiuni, doar după Bahamas și Ecuador. Din această statistică rata omuciderii în rândul minorităților depășește de aproape cinci ani rata pentru albi, SUA situându-se înaintea Canadei și a multor națiuni cu care este preocupată să se compare. Eșecul continuării acestor diferențieri macrosociale în coeficienții comparativi ai punctelor violenței este însoțit de o lipsă chiar mai neliniștitoare din această comunicare: aproape nicăieri nu există nici o sugestie că o perspectivă critică în legătură cu cauzele și mijloacele de prevenire a violenței are vreun loc în cercetare.

Consecințele sociale, ca sărăcia și segregatia rasială, ca și „declinul capitolului social” sunt (capitolele doi și trei) corelative violenței interpersonale. Concluzia are încărcătură politică, cum ar fi: consecințele prohibiției eşuate și „războiul drogurilor” sau oprirea piețelor ilegale în cadrul comunităților sărace și minoritare, sau consecințele schimbărilor economice structurale asupra violenței de toate tipurile în comunitățile clasei muncitoare.

Raportul pune un mare accent pe recomandările legate de inițiativele cercetării.

Raportul, printre alte inițiative de cercetare, necesită o cercetare de evaluare bine proiectată în legătură cu programul de rezolvare a problemelor locale. În acest sens, recomandă „solide eforturi de colaborare din partea politicianilor, a celor care evaluează cercetările, precum și a cercetătorilor de bază în educație cognitivă contra violenței de la o vârstă fragedă, intervenții contra violenței în bandă (violența organizată) intervenții de reducerea violenței între partenerii de viață și multe altele”. Nimeni nu a putut găsi o alternativă la toate acestea, ele fiind acceptate și apreciate. Pentru violența în bandă Raportul recomandă ca cercetarea „să identifice factorii de risc care deosebesc bandele violente de alte bande, dezvoltând și testând intervențiile de identificare a acestor factori de risc în cadrul bandelor violente”.

De când este concentrată violența în proporții foarte ridicate în comunitățile sărace, întrucât sunt tranziții suferite continuu cum ar fi noii emigranți sau noile grupuri sărăcite care intră în mijlocul lor, Raportul recomandă ca cercetarea „să identifice factorii de risc în cadrul bandelor violente”, violența în tranziția comunităților (în special declinul economic și localizarea celor din clasa de mijloc într-o zonă

demolată sau recent reînnoită a unui oraș), de asemeni dezvoltarea și testarea intervențiilor pentru modificarea acestor factori de risc în decursul perioadelor de tranziție (p. 344).

Acestea sunt prevăzute ca scurte recomandări, sugestive pentru necesitatea lor, încât nu necesită justificări suplimentare.

Propunerile extinse ale cercetării schițate și dezvoltate într-un anumit număr de locuri din Raport sunt pentru un program de cercetare longitudinală și comparativă, biomedicală și psihosocială în comunități reprezentative, unde există un număr suficient de subiecți violenți pentru a justifica cheltuielile ridicate ale cercetării. Comunitățile dinlăuntrul schemei vor fi selectate la întâmplare pentru intervenții practice de a reduce violența.

Este greu de susținut, subliniază autorul, propuneri pentru studiul factorilor de risc în violența organizată sau a factorilor de risc atunci când comunitățile își pierd baza economică sau a factorilor de risc asociați cu concentrarea piețelor ilegale de droguri; Raportul însuși descrie deceniile de cercetare socială care au analizat acești factori de risc și adesea au condus spre intervenții ineficace.

În ceea ce apare lui W. Kornblum ca fiind zelușul Raportului de a încuraja o investigație biogenetică longitudinală a violenței criminale în cadrul comunităților sărace și ale minorităților, el reușește aproape în întregime să sugereze de ce intervențiile demonstrative sunt folositoare pentru controlul violenței de diferite tipuri, pe ce scală pot fie ele încercate și de unde ar putea veni banii necesari lor.

Autorii au putut detalia cum pentru ultimii 10 sau 20 ani s-au reîntors o sumă relativ mică pentru asistența aplicată prin lege, pentru programe de angajare a tinerilor, cum au decăzut programele de educație în timp ce cheltuielile pentru apărare, serviciile de împrumut și construirea de închisori au luat avânt.

În Raport este de asemenea arătat că trebuie luată în considerare posibilitatea reajustării priorităților bugetare astfel încât miliarde de dolari să fie canalizați în politica de reconstruire a colectivităților și comunităților, programe de toate felurile incluzând prevenirea violenței.

Bugetele de cercetare mai însemnate, destinate evaluării, vor fi în mod necesar atașate acestor măsuri sociale. Multe alte agenții federale și de stat decât cele răspunzătoare pentru studierea comportamentului, apreciază W. Kornblum, vor fi implicate.

Peste 75% din crimele comise prin violență din New-York City sunt comise de oameni din numai șapte colectivități locale, băiatul cu pistolul din studiul lui W. Kornblum trăind în una din aceste comunități. Colectivitatea respectivă a fost remarcată manifestând o atenție deosebită, având noi inițiative de interes pentru reducerea riscului și incertitudinii provocate de starea crescândă de violență.

Din expunerea lui W. Kornblum vom înțelege că în spatele unor încercări explorative ceea ce pune în desfășurare și dă amploare cercetării este o politică de reconstrucție a colectivității.

Ghioca A. Sonia